

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžf/84/2015
Identifikačné číslo spisu: 2014200902
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:2014200902.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: SLOVAKIA PLAY, spol. s r.o., Hviezdoslavova 315, Senica, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Martin Džačovský s.r.o., Hviezdoslavova 315, Senica, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100304/1/165049/2013 z 28. mája 2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/102/2014-37 zo 14. septembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/102/2014-37 zo 14. septembra 2015 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým uznesením Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) zastavil konanie z dôvodu podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), pretože žaloba smerovala proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania.

Žalobou napadnutým rozhodnutím č. 1100304/1/165049/2013 zo dňa 28.05.2013 žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) potvrdil daňovú exekučnú výzvu na zaplatenie daňového nedoplatku vo výške 28 200,- Eur, vydanú podľa § 91 daňového poriadku Daňovým úradom Trnava pod č. 9200501/5/567803/2013/Val zo dňa 12.02.2013.

Krajský súd v rámci skúmania podmienok konania napadnuté rozhodnutie posúdil ako nepodliehajúce

súdneho prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti OSP, pretože je svojím charakterom procesnej povahy a ako také je zo súdneho prieskumu vylúčené, keďže ho možno subsumovať pod negatívnu enumeráciu obsiahnutú v ustanovení § 248 písm. a) OSP.

V tejto súvislosti krajský súd dôvodil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný potvrdil daňovú exekučnú výzvu, ktorá je rozhodnutím procesnej povahy, a preto je podľa § 248 písm. a) OSP zo súdneho prieskumu vylúčená. Exekučným titulom a podkladom na vydanie daňovej exekučnej výzvy sú právoplatné a vykonateľné platobné výmery alebo iné rozhodnutia, ktorými sa vyrubuje daň, penále a ktoré sa následne, po vzniku daňového nedoplatku, stávajú základom pre daňové exekučné konanie. Daňová exekučná výzva je teda rozhodnutím, ktorým správca dane vyzve daňového dlžníka (žalobcu) na úhradu daňového nedoplatku a možno ju chápať ako rozhodnutie, ktoré má charakter procesného rozhodnutia, týkajúceho sa len vedenia exekučného konania, ktorým sa vykonáva povinnosť uložená daňovému dlžníkovi. Z uvedeného krajský súd vyvodil, že daňová exekučná výzva je rozhodnutím procesnej povahy vyplývajúcej z procesnoprávnej úpravy daňového poriadku.

S poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžf/5/2009 zo dňa 21.07.2010, sp. zn. 5Sžf/86/2011 zo dňa 29.02.2012, sp. zn. 6Sžf/59/2012 zo dňa 12.12.2012 krajský súd uviedol, že rozhodnutie o nevyhovení námietke voči výzve na zaplatenie nedoplatku dane nie je rozhodnutím ukladajúcim daňovému subjektu povinnosti z hmotno-právnej oblasti, ani nespôsobuje zmeny v už uložených povinnostiach týkajúcich sa daní v správe žalovaného. Súvisí výlučne s vymáhaním splnenia povinnosti zaplatiť daň uloženej platobnými výmery a má preto charakter rozhodnutia procesnej povahy, ktoré v zmysle ustanovenia § 248 písm. a) OSP nemôže byť predmetom preskúmania súdom.

II.

Proti uzneseniu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca poukázal na skutočnosť, že podal žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom krajský súd napadnutým uznesením rozhodol o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100304/1/165049/2013 zo dňa 28.05.2013. Zároveň namietal, že súd prvého stupňa nerozhodol o návrhu žalobcu o pripustení Daňového úradu Trnava do konania ako žalovaného v 2. rade.

Vo vzťahu k výkazu daňových nedoplatkov žalobca uviedol, že ten má konštitutívne účinky v tých prípadoch, kedy je zostavený bez právoplatného rozhodnutia o vyrubení dane. Podľa žalobcu ide o prípady podľa § 89 ods. 2 písm. b), c) daňového poriadku, (resp. § 74 ods. 2 písm. b/, c/ zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov). Ide o exekučný titul, ktorý zakladá povinnosť daňového subjektu zaplatiť nedoplatok, preto ho je nevyhnutné súčasne považovať za vyrubenie nedoplatku, keďže mu nepredchádza rozhodnutie. Z konštitutívneho účinku žalobca vyvodil, že výkaz nedoplatkov je rozhodnutím v zmysle § 244 ods. 3 OSP. Rozhodnutie je pojmovo vymedzené v tomto ustanovení svojím účinkom, pričom zákon iným administratívnym aktom, ako sú rozhodnutia, konštitutívny účinok nepriznáva. Výkaz nedoplatkov na rozdiel od platobného výmeru nemusí obsahovať odôvodnenie, ale iba zákonom ustanovené náležitosti. Žalobca zastával názor, že formálna správnosť výkazu nedoplatkov a súlad vyrubeneho nedoplatku s evidenciou podliehajú súdneho prieskumu, pretože nemožno vylúčiť, že pri zostavovaní výkazu nedoplatkov vzniknú administratívne pochybenia. Žalobca mal za to, že nebol zistený zákonný dôvod podľa § 248 OSP (generálna klauzula), vylučujúci výkaz daňových nedoplatkov zo súdneho prieskumu zákonnosti. Ďalej dôvodil, že zostavenie výkazu nedoplatkov má pre daňového dlžníka závažné dôsledky. V exekučnom konaní pritom nie je prípustné preskúmať zákonnosť exekučného titulu. Zároveň poukázal na uznesenie Ústavného súdu č. k. I. ÚS 235/2012-11 zo dňa 16.05.2012, podľa ktorého právnu otázku prípustnosti správnej žaloby proti výkazu daňových nedoplatkov je nevyhnutné vyriešiť vo všeobecnom súdnictve.

Záverom žalobca konštatoval, rozpor ustanovenia § 89 ods. 3 druhá veta daňového poriadku s článkom

46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pretože daňový dlžník sa neupovedomuje o zostavení výkazu daňových nedoplatkov ani o jeho vykonateľnosti.

III.

Žalovaný sa k odvolaniu proti uzneseniu súdu prvého stupňa nevyjadril.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok), preskúmal v medziach podaného odvolania napadnuté uznesenie (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), ako aj konanie predchádzajúce jeho vydaniu, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ustanovenia § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 01.07.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 248 písm. a) OSP sudy nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania.

Podľa § 10 ods. 4 písm. c) zákona č. 171/2005 o hazardných hrách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 (ďalej len „zákon o hazardných hrách“), daňový úrad vykonáva správu odvodov do štátneho rozpočtu.

Podľa § 35 ods. 1 zákona o hazardných hrách, prevádzkovateľ hazardnej hry je povinný počas celej doby platnosti licencie dodržiavať podmienky prevádzkovania hazardných hier ustanovené týmto zákonom, podmienky určené v licencií, ustanovenia bezpečnostného projektu, ustanovenia herného plánu a ostatné povinnosti ustanovené týmto zákonom. Zodpovednosť za porušenie tejto povinnosti sa nemôže zbaviť.

Podľa § 37 ods. 1 písm. j) zákona o hazardných hrách, prevádzkovateľ hazardnej hry je povinný odvádzať odvod, ktorého výška je pri hazardných hrách prevádzkovaných prostredníctvom výherných prístrojov 1 900 eur za kalendárny rok a za každý výherný prístroj do štátneho rozpočtu bez ohľadu na dobu jeho prevádzkovania počas kalendárneho roka.

Podľa § 37 ods. 3 zákona o hazardných hrách, odvod podľa odseku 1 okrem odvodu podľa odseku 1 písm. a), b), d), j) až m) prevádzkovateľ hazardnej hry odvádza preddavkovo mesačne do 25. dňa po skončení kalendárneho mesiaca na základe predbežného mesačného vyúčtovania odvodu podaného v tej istej lehote daňovému úradu s pôsobnosťou pre oblasť hazardných hier miestne príslušnému podľa sídla prevádzkovateľa a obci.

Podľa § 37 ods. 7 zákona o hazardných hrách, prevádzkovateľ technických zariadení obsluhovaných priamo hráčmi uhrádza do rozpočtu obce odvod za jednotlivé hracie miesta po častiach, a to tak, že polovicu odvodu uhradí najneskôr do 1. mája kalendárneho roka a polovicu odvodu najneskôr do 1. septembra kalendárneho roka. Prevádzkovateľ technického zariadenia obsluhovaného priamo hráčmi uhrádza odvod alebo jeho časť za príslušné hracie miesto tej obci, na území ktorej je povolené jeho prevádzkovanie k prvému dňu príslušného kalendárneho polroka. Ak prevádzkovateľovi technického zariadenia obsluhovaného priamo hráčmi bola udelená licencia vrátane jej zmien počas roka po splatnosti odvodu alebo jeho časti, je povinný uhradiť odvod alebo jeho pomernú časť za jednotlivé hracie miesta tohto zariadenia do 15 dní od udelenia licencie, pričom je povinný v ustanovenom termíne, najneskôr však do konca kalendárneho roka, uhradiť zostávajúcu časť odvodu; pomernú časť odvodu uhradí tej obci, v ktorej je hracie miesto prvýkrát umiestnené v priebehu príslušného kalendárneho polroka.

Podľa § 37 ods. 11 zákona o hazardných hrách, preplatky prevádzkovateľa hazardnej hry zistené pri ročnom vyúčtovaní odvodov vráti daňový úrad s pôsobnosťou pre oblasť hazardných hier, ktorý vykonáva správu odvodov, alebo obec prevádzkovateľovi hazardnej hry po vykonaní ročného vyúčtovania odvodov na základe jeho písomnej žiadosti do 30 dní odo dňa doručenia žiadosti. Ak prevádzkovateľ hazardnej hry nepožiadá písomne o vrátenie preplatku, ten sa stane preddavkom odvodu za ďalší kalendárny rok. Preplatok nepresahujúci sumu päť eur sa nevracia a stáva sa preddavkom odvodu v ďalšom kalendárnom roku. Nárok na vrátenie preplatku zaniká do troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom preplatok vznikol.

Podľa § 37 ods. 12 zákona o hazardných hrách, ak odvody podľa odsekov 1 a 2 neboli uhradené v lehote splatnosti, daňový úrad s pôsobnosťou pre oblasť hazardných hier, ktorý vykonáva správu odvodov, začne nedoplatok vymáhať.

Podľa § 57 ods. 2 písm. e) zákona o hazardných hrách, všeobecný predpis o správnom konaní sa nevzťahuje na vymáhanie nedoplatkov podľa § 37 ods. 12 a § 54 ods. 13.

Podľa § 57 ods. 3 zákona o hazardných hrách, na vymáhanie nedoplatkov podľa § 37 ods. 12 a § 54 ods. 13 sa primerane vzťahujú ustanovenia osobitného predpisu o daňovom exekučnom konaní.

Podľa § 56 ods. 1 daňového poriadku, finančné riaditeľstvo sprístupní daňovému subjektu elektronický výpis z jeho osobného účtu.

Podľa § 56 ods. 3 daňového poriadku, daňový subjekt má právo podať finančnému riaditeľstvu námietku k nezrovnalostiam zisteným v elektronickom výpise z jeho osobného účtu.

Podľa § 89 ods. 1 písm. b) daňového poriadku, exekučným titulom je vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov.

Podľa § 89 ods. 2 daňového poriadku, výkaz daňových nedoplatkov, ktorý správca dane zostaví z údajov evidencie daní, obsahuje

- a) označenie daňového dlžníka,
- b) výšku daňových nedoplatkov podľa daňových priznaní, opravných daňových priznaní, dodatočných daňových priznaní alebo oznámení podľa osobitných predpisov,
- c) výšku daňových nedoplatkov vzniknutých nezaplatením dane bez podania daňového priznania,
- d) výšku daňových nedoplatkov podľa právoplatných rozhodnutí v členení podľa jednotlivých druhov daní,

- e) pôvodnú splatnosť daní,
- f) deň, ku ktorému je výkaz daňových nedoplatkov zostavovaný.

Podľa § 89 ods. 3 daňového poriadku deň vyhotovenia výkazu daňových nedoplatkov je dňom jeho vykonateľnosti. Daňový dlžník sa neupovedomuje o zostavení výkazu daňových nedoplatkov ani o jeho vykonateľnosti.

Podľa § 91 ods. 5 písm. a) a b) daňového poriadku do 15 dní odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy môže daňový dlžník podať u správcu dane odvolanie, ak

- a) nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku alebo bránia jeho vymáhateľnosti,
- b) sú iné dôvody, pre ktoré je daňová exekúcia neprípustná.

Predmetom odvolacieho konania je otázka prípustnosti súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100304/1/165049/2013 zo dňa 28.05.2013, ktorým žalovaný potvrdil daňovú exekučnú výzvu č. 9200501/5/567803/2013/Val zo dňa 12.02.2013. Touto správca dane v rámci daňového exekučného konania vyzval žalobcu na zaplatenie daňového nedoplatku vo výške 28 200,- Eur.

Z obsahu daňovej exekučnej výzvy a z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že voči žalobcovi bolo postupom podľa § 90 ods. 1 daňového poriadku dňa 18.01.2013 začaté daňové exekučné konanie, pričom exekučným titulom v danej veci bol výkaz nedoplatkov č. 9200450/5/3469716/2012, zostavený dňa 23.11.2012 ku dňu 23.11.2012. Výkaz nedoplatkov obsahuje jedinú položku, a síce odvod z prevádzkovania výherných prístrojov určený zákonom (§ 37 ods. 1 písm. j/ zákona o hazardných hrách), splatný 03.09.2012 (§ 37 ods. 7 citovaného zákona).

Vo vzťahu k spôsobilosti daňovej exekučnej výzvy, byť predmetom súdneho prieskumu zákonnosti, odvolací súd poukazuje na vyvíjajúcu sa rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. v rozhodnutiach sp. zn. 4Sžf/81/2012 zo dňa 25. júna 2013 (daňová exekučná výzva vydaná podľa § 76 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov) a sp. zn. 4Sžf/85/2014 zo dňa 6. októbra 2015 (daňová exekučná výzva vydaná podľa § 91 daňového poriadku). Najvyšší súd už ustálil právny názor, že daňová exekučná výzva podlieha súdnemu prieskumu zákonnosti len v obmedzenom rozsahu. Jej zákonnosť možno preskúmať iba v rozsahu dôvodov podľa § 91 ods. 5 písm. a) a b) daňového poriadku, pričom podľa názoru najvyššieho súdu ide o také okolnosti, ktoré nastali až po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu. Opačný výklad by viedol k duplicitnej možnosti súdneho prieskumu zákonnosti exekučného titulu i v štádiu exekučného konania, čo je v rozpore s princípom subsidiarity, ktorý pri prechode do ďalšej úrovne právnej ochrany (§ 247 ods. 2 OSP), počíta s vyčerpaním právneho prostriedku nápravy v predchádzajúcom štádiu jeho vymáhateľnosti.

Podstata žalobcových odvolacích námietok smeruje proti exekučnému titulu, ktorým je v danom prípade vyššie uvedený výkaz nedoplatkov. Žalobca poukazuje na jeho konštitutívne účinky, pretože ide o výkaz nedoplatkov zostavený bez právoplatného rozhodnutia o vyrubení dane (§ 89 ods. 2 písm. b/ a c/ daňového poriadku), ktorý zakladá povinnosť daňovému subjektu zaplatiť nedoplatok, a preto je nevyhnutné považovať ho za rozhodnutie o vyrubení nedoplatku, ktoré má podliehať súdnemu prieskumu zákonnosti.

S uvedeným argumentom žalobcu nemožno súhlasiť. Predovšetkým, daňový nedoplatok sa nevyrubuje, ale je to dlžná suma dane po lehote splatnosti dane (§ 2 písm. f/ daňového poriadku), t.j. suma dane, ktorú povinný daňový subjekt nezaplatil v lehote splatnosti. Správca dane vyrubuje daň rozhodnutím, a to na základe výsledkov daňovej kontroly alebo určenia dane podľa pomôcok (§ 68 daňového poriadku), resp. daňový poriadok za vyrubenie dane považuje podanie daňového priznania vrátane dodatočného daňového priznania alebo zaplatenie dane, pri ktorej nie je povinnosť podať daňové priznanie (§ 68 ods. 4 písm. b/ a c/ citovaného zákona).

V nadväznosti na uvedené možno konštatovať, že výkaz nedoplatkov je v podstate zoznam daní po

lehote ich splatnosti, evidovaných správcom dane ako daňové nedoplatky, pričom spôsob ich vyrubenia v tomto ohľade je irelevantný. Dôležitou skutočnosťou je, že jednotlivé položky, z ktorých môže byť výkaz nedoplatkov zostavený, správca dane ku dňu zostavenia výkazu nedoplatkov eviduje ako nedoplatky, teda dane nezaplatené v lehote splatnosti.

Vzhľadom k tomu, že predmetom začatej daňovej exekúcie je odvod, ktorý bol v relevantnom období žalobca, ako prevádzkovateľ hazardných hier, povinný platiť zo zákona, a to v sume 1 900,- Eur za kalendárny rok a za každý výherný prístroj do štátneho rozpočtu bez ohľadu na dobu jeho prevádzkovania počas kalendárneho roka, nebolo potrebné vydávať osobitné rozhodnutie o uložení tejto odvodovej povinnosti.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že Obec Smižany rozhodnutím č. 2127/2011/Ka zo dňa 31.08.2011, právoplatným dňa 31.08.2011 z dôvodu vzdania sa odvolania žalobcom, udelila žalobcovi podľa § 22 ods. 2 zákona o hazardných hrách individuálnu licenciu na prevádzkovanie hazardných hier prostredníctvom dvoch výherných prístrojov na obdobie od 01.01.2012 do 31.12.2012.

Vo výroku uvedeného rozhodnutia obec zároveň uložila žalobcovi zákonnú povinnosť, vyplývajúcu z ustanovenia § 37 ods. 1 písm. j) zákona o hazardných hrách, uhrádzať do štátneho rozpočtu odvod v lehotách podľa § 37 ods. 7 citovaného zákona.

Z obsahu administratívneho spisu žalovaného nevyplýva, že by žalobca osvedčil, že vyčerpал možnosť súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia o udelení individuálnej licencie, naopak, nachádza sa na ňom záznam, že žalobca sa vzdal odvolania a tým aj prípadného súdneho prieskumu uvedeného rozhodnutia.

Podľa zákona o hazardných hrách bola rozhodnutím príslušného orgánu, Obcou Smižany, udelená žalobcovi individuálna licencia na prevádzku hazardných hier prostredníctvom výherných prístrojov, čím mu zo zákona (§ 37 ods. 1 písm. j) zákona o hazardných hrách) vznikla povinnosť uhrádzať do štátneho rozpočtu zákonom stanovenú výšku odvodu.

Podľa citovaného zákona správu odvodov určených do štátneho rozpočtu vykonáva príslušný daňový úrad, pričom tento, primerane požíjúc ustanovenia o výkone daňovej exekúcie, nedoplatky na týchto odvodoch aj vymáha postupom podľa daňového poriadku (§ 37 ods. 12 v spojení s § 57 ods. 3 zákona o hazardných hrách).

Primeranosť postupu v prípade vymáhania odvodu od držiteľa predmetnej individuálnej licencie na prevádzku hazardných hier spočíva i v tom, že zákonnú odvodovú povinnosť, spravovanú príslušným daňovým úradom, bolo možné podľa výšky ním evidovaného nedoplatku zaradiť do výkazu nedoplatkov, ako exekučného titulu slúžiaceho na vymoženie včas nezaplateného odvodu.

Samotná výška vymáhaného odvodu vyplýva z evidencie daňového úradu, ktorého správy je zákonom stanovený odvod predmetom.

Z obsahu administratívneho spisu nevyplýva a ani žalobca v rámci súdneho prieskumu neosvedčil, že by využil právo podať finančnému riaditeľstvu námietku k nezrovnalostiam zisteným v elektronickom výpise z jeho osobného účtu (§ 56 ods. 3 daňového poriadku), ani že by nastali okolnosti spôsobujúce zánik vymáhaného nedoplatku alebo brániace jeho vymáhateľnosti, prípadne že by tu boli iné dôvody, pre ktoré je daňová exekúcia neprípustná.

Z uvedených dôvodov nemožno prisvedčiť právnenému názoru žalobcu o spôsobilosti rozhodnutia žalovaného, byť predmetom súdneho prieskumu jeho zákonnosti.

Rovnako z vyššie uvádzaných dôvodov neobstojí odvolacia námietka napádajúca nezákonnosť výkazu nedoplatkov a protiústavnosť zákonom stanoveného postupu pri jeho vydaní, kedy sa výkaz nedoplatkov po jeho zostavení daňovému dlžníkovi nedoručuje a dňom vydania je vykonateľný.

Vo vzťahu k námietke, že súd prvého stupňa nerozhodol o návrhu žalobcu o pripustení Daňového úradu Trnava do konania ako žalovaného v 2. rade, odvolací súd zistil, že hoci súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia konštatoval uvedený návrh žalobcu obsiahnutý v doplnení podania na výzvu krajského súdu, o tomto návrhu nerozhodol, resp. sa ním nezaoberal.

Podľa § 250 ods. 4 OSP pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je žalovaným správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni.

Napádaný procesný postup súdu prvého stupňa nebol správny, pretože mal s poukazom na ustanovenie § 250 ods. 4 OSP rozhodnúť o nepripustení, aby do konania vstúpil Daňový úrad Trnava ako žalovaný v druhom rade.

Vzhľadom k tomu, že okruh účastníkov na strane žalovaného, ustanovenie § 250 ods. 4 OSP upravuje rigorózne a pre toto konanie v rámci správneho súdnictva sa, na rozdiel od občianskeho súdneho konania, dispozičná zásada vo vzťahu k určeniu okruhu účastníkov konania na strane žalovaných neuplatňuje, konanie vo veci súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ako také, bolo vedené správne a zákonným spôsobom voči žalovanému orgánu daňovej správy, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal v poslednom stupni.

Z uvedeného dôvodu odvolací súd nepovažuje za hospodárne, aby vecne správne uznesenie krajského súdu zrušil z dôvodu vyššie uvedenej procesnej chyby, a to i s prihliadnutím na skutočnosť, že Daňový úrad Trnava v zmysle ustanovenia § 250 ods. 4 OSP nemohol byť účastníkom konania na strane žalovaného a opakovanie procesného postupu by pre žalobcu neprivedilo priaznivejšie rozhodnutie, čo do pripustenia súdneho prieskumu žalobou napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd z uvedených dôvodov v zhode s názorom vysloveným krajským súdom nepovažuje žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného za rozhodnutie podliehajúce súdnemu prieskumu, keďže sa nepreukázali dôvody odvolania proti daňovej exekučnej výzve podľa § 91 ods. 5 písm. a) a b) daňového poriadku.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 219 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1, 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 146 ods. 1 písm. c) OSP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 o súdoch o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.